

odsekov predlog, sklenila je zbornica, naj se c. kr. deželni vladi poroča v zmislu, kakor je nasvetoval tajnik dr. Murnik.

O dopisu c. kr. deželne vlade glede prispevkov za bohinjsko in karavansko železnico je poročal zbornični svetnik Lenarčič ter z ozirom na to, da je zbornici težko kaj prispevati, ker nima od kod zajemati, priporočal, naj se v tem smislu poroča deželni vladi; pač pa je poročevalec izrazil nado, naj bi interesenti glede odstopa sveta, prepustitve vodnih močij itd. šli vladi pri zgradbi železnice na roko, in naj bi posestniki ob progi pri odkupu sveta ne stavili pretiranih zahtev. Zbornični svetnik Gassner je prečital tem povodom izjavo tržiških industrijalcev, da ne morejo prispevati za to železnico, od katere ne bodo imeli koristi, da pa so pripravljeni k znatnim žrtvam, ako se vlada odloči za zgradbo železnice, ki bi vezala Tržič s Kranjem ali kako drugo pripravno točko državne železnice. Po predlogu poročevalca Lenarčiča sklenila je zbornica, naj se vprašanje glede tržiške železnice postavi na dnevni red prihodnje seje trgovske in obrtniške zbornice.

Zbornični tajnik dr. Murnik je poročal o ustanovitvi višje trgovske šole v Ljubljani ter naznanil, da se je deželni zbor kranjski soglasno izrekel za potrebo take šole ter pooblastil deželni odbor, da sme za nameravano šolo dovoliti do 10.000 K letne podpore. Po predlogu zborničnega svetnika Lenarčiča izrekla se je deželnemu zboru topla zahvala. Zbornici izdelati bo sedaj načrt za višjo trgovsko šolo ter ga predložiti ministrstvu v odobrenje, ob enem pa c. kr. vlado po industrijskem svetu naprositi za primeren prispevek.

Surovinskemu društvu črevljarske obrtne zadruga v Ljubljani dovolila je zbornica po predlogu zborničnega svetnika Pauerja 200 kron podpore ter izjavila svoje mnenje o prošnjah občin Javorje, Ilirska Bistrica, Radeče, Semič in Vinica za dovolitev letnih in živinskih semnjev.

Končno je bil sprejet samostalni predlog zborničnega svetnika Hrena, naj se trgovska in obrtniška zbornica pri južni železnici potegne za to, da se na progi Ljubljana-Trst in Ljubljana-Maribor zopet uvede mešani vlak.

Potem je predsednik gosp. J. Kušar zaključil sejo.

Kmetijstvo.

Snetjav ječmen.

Že dolgo let ni bil zimski ječmen tako snetjav ko letos. Ta bolezen se sicer prikaže vsako leto, toda v tako majhni meri, da ne prizadeva nobene škode. Letos je pa nastopila v taki meri, da bo po nekaterih njivah prav malo pridelka. Po nekod je ječmen tako napaden, da ga sploh ne kaže pustiti, ampak pokositi in porabiti za zeleno krmo, potem ko se je obželo snetjavo klasje.

Do sedaj nismo rabili proti snetjavosti ječmena nobenih pripomočkov. Za naprej bode pa treba tudi to bolezen zatirati, da se odvrne škoda, kakoršna se je letos pokazala.

Proti snetjavosti ali „prašnatemu snetu“, kakor imenujemo tudi to bolezen, se rabijo različna sredstva, izmed katerih je namakanje semena in po katerem se bolezen naprej raznaša.

Namaka se pa seme na ta način:

Za 100 litrov semena vzeti je 12 *dkg* modre galice, ki naj se raztopi v 40 *l* vode. V tej raztopini naj se namaka seme 4 ure in med tem časom parkrat premeša. Na to naj se odlije modra galica in naliije na seme apnenega beleža, katerega napravimo v kaki drugi posodi na ta način, da primešamo zopet 40 *l* vode 16 *dkg* apna. V apnenem beležu se pusti seme dobre pol ure. Na to se odlije tudi apneni belež, seme pa plitvo razgrne na kakem suhem podu. Tudi ga je parkrat obrniti z grabljami, da se preje osuši.

Ker so stroški za tako namakanje nizki, delo samo pa tudi jednostavno, priporočamo našim gospodarjem, da se poprimejo za naprej takega namakanja.

Uspešno je tako namakanje semena tudi pri ovsu, da se ga ne loti snetjavost ali prašnati snet.

Poučni in zabavni del.

Inkognito.

Humoreska.

„Ali je mogoče, Tine?“

„No, saj veste, gospod Jordan, da potuje njegova visokost inkognito, da izpoznavlja svoje državljane.“

„Dà, dà, saj sem to čital v našem listu.“

„No, torej vender ne pojde mimo našega mesteca, — s svojimi bogatimi naravnimi krasotami.“

„Dà, dà.“

„In slikati zna, kakor kak profesor.“

„Dà, ali —“

„No, kaj? Ali se ni vpisal v knjigo za tujce: „Jurij Knez, slikar“? To vender ne more biti nikdo drugi kot naš novi knez Jurij. Saj veste, jaz poznam ljudi!“

„Dà, dà, Tine. O ko bi to le vedel za gotovo!“

Debeli posestnik hôtela „pri kroni“ se je praskal za desnimi ušesom, kakor da mu to donese rešitev uganke. Potem je pristavil: „Tedaj moramo županu in . . .“

„Za božjo voljo, le tega ne, gospod Jordan!“ zavrnil ga je njegov prvi natakar. „Njegova visokost nas potem morda takoj zapusti, ako bi izdali njegov inkognito, in Vaša želja, da postanete dvorni založnik, bi ostala na veke neizpolnjena.“

„Da, da, Tine, povsem prav imate.“

„Gotovo. To sem uvidel takoj! O, jaz poznam ljudi! Upisal se je kot slikar Jurij Knez, torej ga moramo imeti za tega, a vendar le z vsem potrebnim spoštovanjem“.

„Da, da, Tine! Vedno z vsem potrebnim spoštovanjem! Kar ne upam si . . .“

„Ah, prepustite to vse meni! Dvorni založnik postanete; to vam zjamčim! Saj poznam ljudi!“

„Da, Tine, če to dosežete! Ta čast za našo hišo! In dvorni založnik tudi postanem“.

Debeli krčmar je skušal skakati od veselja.

„Skrbeti pa moramo za to, da se visoki gost ne bo mogel pritožiti radi ničesar, da mu ničesar ne bo manjkalo! Tudi vi morate na svojem mestu —“

„V, meni roji zdaj toliko stvari po glavi! Marta —“

„Kaj je z gospodično?“

„Tine, Vam to lahko zaupam. Omožil bi jo rad“.

„Prepustite to meni, kakor poznam ljudi“.

„To Vašo dobro lastnost visoko cenim. A Marta nikakor neče, vsaj tega ne, katerega sem ji jaz izbral. Mislite si, Tine, to neumno dekle zametava bogatega Matevža.“

„Neverjetno“, je odvrnil Tine, a na skrivnem se je zlobno nasmehnil, kakor da pozna vzrok Martine zavrnitve. „Morda ji ne ugaja, ker je grbast“.

„O kaj to, če je malo pohabljen! To že njegov denar poravna“.

„Pa, gospod Jordan, Vam, tako bogatemu možu pač ni treba gledati na denar“.

„Kaj pravite? Mislite le, da bi svoj težko prisluženi denar vrgel kakemu beraškemu pritepencu?“ se je zadril sicer miroljubni gospodar. „Tega pa ne. Matevža bo vzela, in amen“.

In potisnil je svojo debelo postavo skozi vrata gostilniške sobe, v kateri se je razgovarjal z natakarkem, ter jih zaloputnil za seboj.

„Le počakaj, starec! Še postanem Tvoj zet — saj poznam ljudi“, smeje se Tine za njim, ter prične pripravljati k obedu. Nikdar bi si ne odpustil, ako bi ne bilo vse dobro in na svojem mestu, ter bi se kak gost o čem pritožil. Šest let je služboval pri „kroni“, ki je sloveča daleč na okrog, in ponosen je bil na to.

Gospod Jordan je dobro vedel, kako izborna moč ima v svojem prvem natakarku, zato mu je brezmejno zaupal; ako bi se mu pa le sanjalo, da je pričel natakark ljubkati z njegovo hčerjo, spodil bi ga vendar-le brez usmiljenja iz hiše. Videl bi v svoji nadutosti veliko pregreho v tem, da se ubog natakark — dasi je bil nekdanji tudi sam to predrzne, povzdigniti oči do njegove jedinke. Ta mora dobiti bogatega moža, in zato jo je že obljubil grbastemu Matevžu . . .

Najnovejši gost hotela pri „kroni“ je bil šel zjutraj s svojo mapo v hribe in obljubil, da se vrne do obeda. Ko je odhajal, se ni zanj zmenil nikdo. Kako se je torej čudil, da je zdaj po vrnitvi, postal predmet obče pozornosti! Po ulicah, skozi katere se je morala vračati,

so ljudje kar ostali v vrstah in vsakdo ga je pozdravljaj z najglobočjim spoštovanjem. Ko je došel v hotel in sedel k table d'ôte, zdelo se mu je, da je došel v blaznico. Vse je zijalo vanj, in skoro nikdo si ni upal spregovoriti glasne besede v njega navzočnosti. Jed mu je kar obtičala v goltancu, tako neprijetno mu je to bilo, zato je vstal in šel v svojo sobo. Pa tudi tu ga niso pustili na miru. Komaj je zaprl vrata za seboj, jih je Tine zopet odprl, ter s sto oprostili vprašal, ali mar ni dišala jed premilostnemu gospodu knezu, saj je bila vendar danes pripravljena s posebno skrbljivostjo.

„A jed je bila prav dobra. Samo gostje so se mi zdeli prismojeni. Kaj pa hočejo od mene? Kdo pa mislijo, da sem?“

„Milostni gospod knez, oprostite, a čast komu čast! O, mi poznamo ljudi, visokost!“

„Hahaha!“ smejal se je gost iz vsega grla; „visokost? A zdaj razumem! Imeli so me za kneza Jurija, ker se slučajno tako zovem“.

„Pa — milostljivi gospod morda niste gospod knez?“

„Gotovo sem ta; ali knez vendar-le nisem“.

In ko ga je Tine ves neverjeten gledal, je dejal: „Kaj še niste videli nobene slike novega kneza? Tu je njegova fotografija, — glejte, in čitajte njegovo pisavo: „Svojemu ljubemu prijatelju Juriju Knezu — knez Jurij“.

„Ah, milostljivi gospod! Vi ste prijatelj kneza Jurija? Potem je pa vendar mogoče. „No, kaj? Le povejte mi. Vi ste torej hoteli prositi kneza za kaj, in Vaše upanje se je izjalovilo, kaj ne?“

„Dà, žal! Obljubil sem svojemu gospodarju, da mu z največjo pozornostjo pri postrežbi njegove visokosti pridobim naslov dvornega založnika. On samo o tem sanjari. Tako se je že veselil“.

„No morda se možu kljub temu lahko ustreže. Saj vidite, da je knez moj prijatelj. Če ga torej prosim —“

„Da, da — a vsejedno je škoda, da niste knez“, je vzdihnil Tine.

„Tudi jaz bi se tega ne branil. Kaj pa imate Vi od tega?“

„Jaz? O moj Bog, imel sem tako lep načrt, in zdaj ne bo nič iz njega“.

„Knez naj bi Vas morda celo imenoval za dvornega maršala?“

„O ne, kaj tacega si niti ne poželim; a zdaj je vse izgubljeno“.

„No, morda Vam morem pomagati. Le zaupajte mi“.

„Ker ste tako dobrosrčen gospod, pa naj bo. Ko mi je prišla na misel, da je gospod knez naš gospod knez —“

„Torej, Vi ste to pogruntali?“

„A, jaz poznam ljudi. Ali to pot sem se zmotil. Rekel sem namreč sam pri sebi: Moj gospodar, gospod Jordan, si ne upa govoriti s knezom. Ti Tine, pa rad govoriš in poznaš ljudi. Če mu dobro postrežeš — prijazen gospod je — naš gospodar je tako ponosen na to,

da pri njem stanuje — in knez mu na tvojo prošnjo podeli naslov — in ako mu smem reči, da celo spregovori par besedij zaradi Marte —“

„Zaradi Marte? Glej, glej!“

„Da, to je namreč Jordanova hči.“

„No, starec menda neče —“

„Ne. Pa si tudi ne smem predrzniti, da bi mu to povedal, saj neče ubogega zeta, in Marta naj vzame grbastega Matevža, ker ima denar.“

„Glej, glej! Je li gospodična mlada in lepa?“

„Ona je angelj — stara je še-le 19 let.“

„Pa saj ste z njo že jedini?“

„O seveda.“

„No, to je prav. Prav rad bi Vam pomagal. Pa kako dobiva starca v past? Ko bi bil knez, no, par tisočakov —“

„Gospod, morete mi samo tako pomagati, da ostanete knez inkognito.“

„Torej naj ponaredim patent za dvornega založnika? To vender ne gre.“

„Ne, ne! Rečem le gospodu Jordanu, da hočete na vsak način ostati inkognito, ter da za ta slučaj svoj naslov prav gotovo dobi.“

„No, to mu preskrbim. Stane me le par besedij.“

„In ako hočete v pogovoru le par besedic omeniti o meni, morda da —“

„Le prepustite mi to! Prav dostojanstveno bom igral kneza, ki neče biti nikakor knez. Vaš gospodar dobi svoj naslov in Vi svojo Marto.“

„A, saj sem vedel, da boste gospod, povzročili našo srečo. Saj poznam ljudi!“

„Dobro. Zdaj mi preskrbite steklenico vina! Pošljite mi pa z njo krčmarja samega, recite mu, da hočem govoriti z njim.“

Tine je odšel in gospod Jordan se je kmalu pokazal v fraku z belo zavratnico in je z mnogimi pokloni odnesel steklenico vina.

„O — ah, — milostljivi gospod ste ukazali —“

„Pozval sem Vas, gospod Jordan, pa ali nečete piti z mano?“

Pozvonil je, in ko je Tine prihitel v sobo, mu za ukazal, naj donese še jeden kozarec.

Krčmar je bil ves presenečen. Knez — njegov vladar, hoče piti z njim!

„Pa vino — milostljivi gospod — jaz naj —“

„No — da! Želim Vaše družbe in hočem trčiti z Vami! Saj vino je vender le tako, da ga moreva piti?“

„O, gospod Knez, najbolje, kar ga premore moja klet. Tega ne dobi vsak!“

„Tem bolj laskavo zame. Na zdravje! Res dobro vince!“

Slikar je znal starca pripraviti na to, da je postal zgovoren in zaupen, in kmalu ga je dovel tja, kamor je hotel.

„Vi torej menite, kakor mi je rekel Vaš natak, da bi bil naslov dvornega založnika Vaši gostilni priporočljiv?“

„Da, vis —, ej, milostni gospod! Zlasti za trgovino z vinom.“

„Pri dvoru imam nekaj veljave — to se pravi, znan sem s knezom in Vam lahko pomorem; a moram imeti garancije, da ne prodaste kupčije komur koli, ali da kako drugače na kakega preide. Ali imate sina, ki bi prevzel pozneje za Vami hotel?“

„Žalibog ne, a moj svak —“

„Torej imate že omoženo hčer?“

„Ne, ne; šele omožiti jo hočem.“

„A tako. Torej je nevesta! Kdaj pa bo poroka?“

„Ah, milostljivi gospod, šele zaročiti jo hočem. Snubača že imam, jako bogatega.“

„Tako! Ali je izvedenec, ki bo mogel vzdržati dobro ime hotela, katero ima sedaj? Zato mora dobiti knez poroštvo.“

„Izvedenec sicer ni, pa s Tinetovo pomočjo, ki je zelo vesten —“

„Zakaj pa temu ne daste hčere?“

„Oprostite, gospod! Ta je ubožen —“

„Ali morate gledati na denar?“

„Nikakor ne. Pa saj ne vem, ali bi ga hotela hčerka.“

„Poprašajte jo!“

Bilo je kakor ukaz, zato je kmalu stala v sobi Marta, ki si je v zadregi popravljala svoj zastor ter si niti upala povzdigniti svojih lepih očíj v dozdevnega vladarja.

„No gospodična, Vaš oče bi imel rad naslov, katerega mu lahko preskrbim. Ta naslov pa naj preide na naslednika v obrti; oni, katerega mi je imenoval, mi ne ugaja, zato Vas vprašam, ali se hočete odreči možu, onemu bogatemu snubcu, ali pa ga nečete ostaviti?“

Gospod Jordan je stal na žerjavici, rad bi kaj pripomnil, pa dolžno spoštovanje mu tega ni dovolilo. Tudi Marta ni vedela, kaj naj reče, tako je bila zmočena, a kmalu se je zavedla, — saj je šlo za njeno srečo za vse življenje.

„Visokost“, je vskliknila, „Matevža sploh ne maram, raje grem v vodo.“

„Zakaj pa ne?“ je zakričal njen oče, nakrat pozabivši na vso spoštovanje.

„Ne morem ga trpeti.“

„Neumnost! Tako bogat mož je!“

„Ali pa morda gospodična ljubi koga drugega?“

„Tega pač ne sme!“

„I, zakaj pa ne? Odgovorite, mar ni tako?“

In pri teh besedah ji je slikar potegnil roki raz obraz, ker je hotela zakriti z njimi svojo rudečico.

„Odgovorite!“

Po kratkem molku je zašepetala: Da, tako je“, ter na vprašanje, kdo da je to: „Tine.“

„Dekle je ob pamet, iz tega ne bo nič!“

„Ali samo radi denarja, gospod Jordan? Tine bi bil najbolje poroštvo za kneza, saj je vrl strokovnjak, razun tega ste za naslov njemu hvalo dolžni.“

„Ako milostljivi gospod tako ukaže! Toda prej moram Tineta vprašati, ali hoče —“

„To se ve, da hoče“, zakriči Tine za vratmi, kjer je prisluškoval, ter planil svojemu gospodarju krog vratu. Tudi Marta ga je objela, tako da bi ubogega debeluharja skoro zadušila.

„Izpustite me, izpustite me, tu se imata“.

„Torej Vama čestitam in se povabim na ženitnino“, pravi slikar, na katerega so skoraj pozabili.

„Velika čast nam bo, milostni gospod! A poroka sme biti šele, ki se bo blestel naslov s knežnim grbom nad mojimi durmi“.

Pri poroki je krčmar izvedel, da kneza sploh ni bilo v kraj. Stemnilo se mu je sicer lice, a kmalu je zopet prišel v dobro voljo, smejal se na ves obraz in podal zetu roko: „Tine, ti si vrl človek! Zdaj imam še večje spoštovanje do Tebe, ker sem se uveril, da res poznaš ljudi“.

Novice.

— **Osebnosti.** Cesar je potrdil izvolitev deželnega glavarja gospoda Otona pl. Detela predsednikom kmetijske družbe kranjske. — Finančni svetnik gosp. Anton Lenarčič v Ljubljani je imenovan višjim finančnim svetnikom. — Računski revident pri deželnem odboru gosp. Vinko Vizjak je imenovan računskim svetnikom.

— **Poročil se je** domobranski poročnik gosp. Engelbert Busbach z gospo. Ano Kollmannovo, hčerko ljubljanskega veletržca.

— **Petindvajsetletnico** so praznovali dne 24. m. m. na Brezjah gosp. dekan J. Bizjan in trije sošolci.

— **Potrditev ljubljanskega župana.** Cesar je potrdil izvolitev gosp. Ivana Hribarja ljubljanskim županom. Slovesno zapriseženje župana se bo vršilo jutri, v soboto dne 3. avgusta.

— **Nove maše** so zadnji čas darovali gosp. A. Erzin v Ljubljani, J. Cuderman na Brezjah, Fr. Rakovec v Naklem, J. Klemenc v Borovnici, F. Stadler v Trnovem.

— **Županom v Železnikih** je bil izvoljen posestnik gosp. Fr. Košmelj. Gosp. nadučitelj Levičnik, kateremu je bila ta čast ponudena, jo je odklonil.

— **Obrtni nadaljevalni šoli v Ljubljani** je ministrstvo dovolilo za l. 1901 podpore v znesku 4800 K.

— **Ljubljanski »Sokol«** priredi dne 25. avgusta izlet v Logatec, dne 1. septembra izlet v Sodražico in dne 15. septembra v Kamnik.

— **Nova planinska koča.** Dne 28. t. m. se je otvorila nova koča „Slov. planinskega društva“ na Begunjski. Kočo je društvu darovala gospa Soukup.

— **Deželnozborske volitve na Kranjskem** so razpisane in se bodo vršile iz kmetijskih občin dne 12. septembra, iz mest, trgov in iz trgovske zbornice dne 19. septembra in iz veleposestva dne 23. septembra.

— **Občinske volitve v Cerknici** so se vršile ta teden in so bili v vseh treh razredih izvoljeni sami pristaši narodnonapredne stranke.

— **Katoliško-političnega društva v Ljubljani** občni zbor bo dne 7. avgusta popoldne ob treh v Katoliškem domu. Umeje se ob sebi, da je to zborovanje v tesni zvezi z deželnozborskimi volitvami.

— **Župan na Rakeku pri Cerknici** je pristaš katoliškonarodne stranke in je naravno, da se poteguje za to, da bi njegova stranka ostala na krmilu. Ali sredstva, katerih se poslužuje ta župan so taka, da zaslužijo najostrejšo obsodbo. Da bi nekega volilca spravil ob volilno pravico, se je ta župan spozabil tako daleč, kakor doslej na Kranjskem še noben župan. Županov tajnik je dotičnega volilca obdolžil hudodelstvo krivega pričevanja, župan pa je izdal spričevalo, da je obdolžencu prišlo krivo pričevanje v navado. Seveda se je izkazalo, da sta župan in tajnik obdolžencu čast kradla, in je bil župan tudi radi tega obsojen.

— **Vodovod v Cerknici.** Deželni odbor je odločil, da gre deželni inženier Strizaj še meseca avgusta v Cerknico, da prične takoj z delom za ta vodovod.

— **Vodovod v Planini.** Vlada je izjavila, da je pripravljena prevzeti 40 % vseh stroškov za zgradbo vodovoda v Planini, ako se ta vodovod zgradi kot deželno podjetje, in ako prispeva dežela 30 %. To ponudbo je deželni odbor odklonil. Prispevati hoče pač 20 %, a ne 30 % in tudi kot deželno podjetje neče graditi vodovoda.

— **Štrajki.** V Št. Janžu so štrajkali premogariji, a stvar se je poravnala. V Nabrežini štrajka nad 1000 delavcev, ki so delali v ondodnih kamnolomih.

— **Nova livarna.** Družba Schwarz, Zublin in Comp. pri Litiji namerava poleg svoje dosedanje tovarne napraviti tudi livarno.

— **Zaupni shod štajerskih rodoljubov** se bo vršil v drugi polovici meseca avgusta, najbrž dne 22., v Mariboru.

— **Nemške zmage na Štajerskem.** Pri občinskih volitvah v Pesnici in v Kaniži so zmagali nemškutarji. Slovenstvo na Štajerskem žalostno nazaduje.

— **Nevarno je zbolel** tržaški škof monsignor A. M. Sterk in sicer na Slatini. Bati se je najhujšega, zlasti ker je škof že 74 let star.

— **Prepovedan »Ruski kružok«.** Tržaško namestništvo ni potrdilo pravil „Ruskega kružka“ za Trst.

— **Blaginja otrok** je največja skrb vsem roditeljem in odgojiteljem. Jako preprosta sta pomočka, s katerima se pospešuje in zagotavlja ta blaginja; kolikor mogoče veliko gibanja v prostem zraku in prirodi ustrezajoča hranitev. Pri tej pa odločujejo vsakdanje potrebe in navade. Zjutraj in popoldne je mleko pač najboljša pijača, toda ne malo kedaj se upre otroku in ga ne more vselej uživati dalje časa. Imamo pa naravnost izborna primes: Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo, ki je močno pripravljena in dodana mleku, vzorna vsakdanja pijača glede prijetnega, čim dalje bolj prijetnega ukusa, zdravstvenega učinka in krepitve. To pa ne samo za otroke, ampak za vsakogar, zlasti tudi za ženske, za ljudi, ki bolehalo na živcih in želodcu itd.; za vse te je treba pomirjajoče, ob enem redilne pijače. Te prednosti Kathreinerjeve Kneippove sladne kave pozna danes ves svet. Sedaj jo že rabijo v največ družinah kot primes zrnati kavi; saj uničuje kvarne posledice te kave, ter jej daje milejši in prijetnejši okus. Zategadelj je ne bi smela pogrešati več nobena družinska miza; zakaj v sebi združuje na nepresežen način priljubljeni vonj zrnate kave s sladnimi svojstvi, tako dobrodejnimi za zdravje. Česar si more skrbna gospodinja le želeli pri vsak dan rabljenem živilu: zdravje, dober okus in prihranek, vse to dosega, ako rabi Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo.

— **Umrli.** V Ovčji vasi je umrl župnik gospod Luka Selnik. — Na Bledu je umrl slaščičar gosp. R. Kirbisch iz Ljubljane. — V Mariboru je umrl kanonik in pisatelj gosp. dr. Jožef Pajk. V Znojmu na Moravskem je umrl upokojeni